

El relat hot: Carlota i Nia

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediateza i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Carlota i Nia

El sol cremava l'asfalt de la pista d'atletisme mentre els equips es preparaven per a la competició. La tensió es podia tallar amb un ganivet, sobretot entre la Carlota i la Nia, dues atletes que semblaven gaudir més llançant-se mirades d'odi que competint.

La Carlota era la velocista estrella del seu equip, coneguda per la seva agressivitat i algun comentari fora de lloc, que sovint anava dirigit a la Nia. Aquesta última, en canvi, destacava per la seva força interior i perseverança, que la feien una rival difícil de batre.

¿Espero que puguis seguir el ritme avui, Nia, no voldria haver d'esperar-te a la meta, ¿va dir la Carlota amb un somriure burleta abans de començar la prova.

La Nia no es va deixar intimidar.

¿No et preocupis per mi, Carlota. Preocupa't de no entrebancar-te amb la teva pròpia arrogància.

Amb això, la competició va començar. La pista es va omplir del so de les vambes colpejant l'asfalt i de la respiració controlada dels atletes. La Carlota liderava al principi, però, a la recta final, un crit de dolor va fer que tothom es girés.

La Carlota s'havia torçat el turmell, i la seva figura, habitualment orgullosa i segura, ara estava agenollada a la pista, intentant reprimir les llàgrimes.

«Carlota! » va cridar la Nia, aturant-se de cop.

Tot i la rivalitat, la Nia no va dubtar a córrer cap a ella, deixant enrere la cursa. Es va ajupir al seu costat mentre els altres competidors passaven de llarg.

«Deixa'm ajudar-te. » La veu de la Nia era ferma, però també hi havia un toc de suavitat.

«No necessito ajuda! » va respondre la Carlota amb to defensiu, tot i que el dolor li arrencava alguna llàgrima.

«No siguis tossuda, Carlota. Ningú et mirarà malament perquè acceptis ajuda.»

La Nia va posar el braç de la Carlota sobre les seves espatlles, ajudant-la a aixecar-se. El públic observava amb curiositat, però cap de les dues noies semblava prestar-hi atenció. En aquell moment, eren només elles dues.

«Gràcies... » va murmurar la Carlota, trencant el silenci.

«Sempre. » La Nia va somriure lleugerament?. Tot i que m'agradaria que no fos així com t'adonessis que no sóc la teva enemiga.

Van sortir de la pista juntes, i la Carlota es va asseure al banc mentre la Nia s'agenollava davant seu per examinar-li el turmell.

«Tu m'odies, » va dir la Carlota, mig en broma, però també amb certa inseguretad.

La Nia va aixecar la vista, amb una mirada tranquil·la però intensa.

«No t'odio, Carlota. Mai t'he odiat. És més... crec que el problema és just el contrari.»

La Carlota va quedar desconcertada, però va notar com el cor li batejava més ràpid.

«El contrari...?»

La Nia va somriure, i amb una valentia que ni ella sabia que tenia, es va apropar.

«Sí. Crec que sempre t'he admirat. I... potser hi ha alguna cosa més.»

La Carlota es va quedar sense paraules. Ella, la noia que sempre tenia una resposta, ara només podia mirar la Nia. Aquella proximitat, aquella confiança inesperada, la feia sentir vulnerable però també emocionada.

«Nia... » va començar a dir, però la seva veu es va apagar.

«Què? Ara no tens res a dir? Això sí que és un miracle.»

La broma va trencar la tensió, i les dues van esclatar a riure. Però aleshores, sense pensar-s'ho massa, la Carlota va allargar la mà i va acariciar lleugerament la galta de la Nia.

?Potser tens raó. Potser... sempre t'he mirat d'una manera equivocada.

Els seus rostres estaven tan a prop que podien sentir la respiració de l'altra. El soroll de l'estadi desaparegué, deixant només aquell moment compartit. Sense esperar més, la Nia va fer el pas que faltava i li va fer un petó.

Era un petó que barrejava l'atracció continguda durant tant de temps amb la complicitat que acabaven de descobrir. La Carlota va respondre amb intensitat, deixant-se portar per aquella sensació que, per primera vegada, li semblava completament correcta.

?Per cert, ?va dir la Nia, separant-se lleugerament amb un somriure?. Això no et lliurarà d'una futura derrota a la pista.

La Carlota va riure.

?Ja veurem qui derrota qui. Però... potser ja no vull que siguem rivals.

Amb això, el soroll de l'estadi va tornar a envoltar-les, però elles només tenien ulls l'una per l'altra.

Amb el petó encara present als llavis, la Carlota va mirar la Nia, amb un somriure que barrejava la seva habitual seguretat amb una nova vulnerabilitat. La tensió entre elles no s'havia dissipat del tot; al contrari, semblava que s'havia transformat en una energia més intensa.

?Què passa? ?va preguntar la Nia, amb un to de broma, però també amb una mirada que delatava la seva pròpia expectació.

La Carlota es va apropar lentament, fins que la seva veu va ser un murmurí gairebé inaudible.

?Només pensava... que potser necessito més proves per assegurar-me que això no és un somni.

Sense donar-li temps de reaccionar, la Carlota va tornar a fer-li un petó, però aquest cop amb més intensitat. Els seus cossos es van apropar instintivament, i la Nia va notar com les mans de la Carlota baixaven lentament per la seva cintura, atrapant-la en una proximitat que feia que tot el món al voltant desaparegués.

La Nia va agafar la Carlota pels malucs, atrevint-se a mantenir-la encara més a prop. Tot i la situació, amb gent al voltant, era com si una bombolla invisible les protegís.

?Carlota, aquí...? ?va murmurar la Nia amb un somriure tímid però ple de desig, separant-se només uns mil·límetres.

?Què, tens por? ?va respondre la Carlota amb un to provocador, però les seves galtes lleugerament enceses revelaven que també sentia l'emoció del moment.

?No, però crec que preferiria un lloc... on no haguem de preocupar-nos per qui mira.

La Carlota va aixecar una cella i va somriure.

?Ets més atrevida del que semblava.

?I tu més sensible del que aparentaves, ?va replicar la Nia, passant un dit per la barbeta de la Carlota, deixant-hi una carícia subtil però carregada de tensió.

La Carlota es va inclinar cap a l'orella de la Nia, susurrant amb una veu baixa però carregada de seguretat:

?Doncs espera't. Això només és el començament.

Amb aquestes paraules, es van mirar als ulls, sabent que aquella atracció que fins llavors havien reprimat estava a punt d'explotar. Però també entenien que la intensitat d'aquell moment era només un preludi del que els esperava més tard.

CONTINUARÀ...

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!